

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 3-4.

Lapozzunk Bibliánkban a Zsidókhöz Írt Levél 3. Fejezetéhez.

Első vers. „Ezért, Szent Testvéreim...Az ezért kifejezés azonnal, az ezt megelőző fejezethez kalauzol bennünket, amely mindenképp előtt arról szól, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál. A levél írója tehát azt mondja, hogy mivel Ő feljebbvaló az angyaloknál, Ő Isten fia, Ezért, Szent Testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljetek hitvallásunk apostolára és főpapjára: Jézusra - olvassuk a III. Fejezet első versében. A levél írója tehát arra hív bennünket, hogy figyeljünk Jézusra. Tulajdonképpen a Zsidókhöz Írt Levél erről szól. A levél írója ugyanis nemcsak itt, hanem a későbbiekben is pontosan erre bátorít bennünket. És figyeljük meg, hogy a levél írója a levél címzettjeit testvéreinek és a mennyei elhívás részeseinek nevezi. Jézust pedig hitvallásunk apostolának és főpapjának. A Zsidókhöz Írt Levél címzettjei ugyan zsidók, akik a zsidó vallás szerint, tehát a judaizmusban nevelkedtek és így számukra természetes volt, hogy volt egy főpapjuk. Sőt, ugyanolyan természetesek volt számukra a templomban bemutatott áldozatok. Számukra tehát természetes volt az, hogy létezett egy főpap, aki az engesztelés napján áldozatot mutatott be Izrael bűneiért. A levél írója most kijelenti, hogy nekünk is van egy főpapunk, sőt mi több, idővel rámutat arra is, hogy a mi főpapunk feljebbvaló a lévi rendjéből származó főpapoknál. Egyelőre azonban a III. Fejezetben a levél írója arra mutat rá, hogy Jézus feljebbvaló Mózesnél, akin keresztül Isten a papságot létrehozta; vagyis Isten az Ő házát – mondhatni szellemi házát – Mózesen keresztül alapította meg. És Mózesen keresztül építtette meg azután Isten a Szent Sátorra, és Mózesnek adta a Szent Sátorra vonatkozó konkrét utasításokat a méretre, a szerkezetre és az egyebekre vonatkozóan. A Zsidókhöz Írt Levél III. Fejezete tehát arról szól, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló Mózesnél. Első vers még egyszer: Ezért, Szent Testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljetek hitvallásunk apostolára és főpapjára: Jézusra. Kettő. Aki hű az Ő megbízójához, ahogyan Mózes is hű volt az Ő egész házában.” Három. Ő ugyanis nagyobb dicsőségre volt méltó, mint Mózes, mint ahogyan a háznál nagyobb tisztessége van a ház építőjének. Nagyon érdekes, hogy a ház hasonlatát alkalmazza itt a levél írója Isten népére. Az Újszövetségben azt olvashatjuk, hogy az egyház, vagyis Isten népe Isten háza, amelyben Isten lakozik. Az I. Péter 2.9-ben pedig azt olvashatjuk, hogy Isten népe királyi papság. Az Ószövetségben Isten népe volt Isten háza. És a templomot nevezték az Úr házának. És amikor Salamon megépíttette a templomot, azt Isten házának nevezte és templomszentelési imádságában ezt mondja az I. Királyok 8.27-ben: De vajon lakhatik-e Isten a földön, hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba Téged, hát még ez a ház, amelyet én építtettem. Nagyon érdekesnek és egészen csodálatos dolognak tartom azt, hogy Isten vágyik arra, hogy az Ő népe között lakjon. Ugye Isten ott lakhatna a világegyetemben, ahol csak kedve tartja, és Ő tulajdonképpen be is tölti az egész világegyetemet, de az Úrnak mégis az a vágya, hogy az Ő népe között lakjon - Isten nagyon szeret az Ő népével lakni. Ő bárcsak tudatosítanánk Isten jelenlétét, ahogy jó, és a népével lakik. Milyen csodálatos az például, amikor egy-egy Igehirdetés előtt együtt dicsérjük az Urat. Olyankor gyakran rádöbbenek arra, hogy Isten itt lakozik az Ő népe között, és jelenléte csodálatosan valóságos. Ő mennyire szeret Isten az Ő népével lakni. A III. Fejezetben ugye azt is láthatjuk, hogy a ház építőjének nagyobb tisztessége van, mint a háznak. Erről szólt ugye a III. Fejezet harmadik verse. Négyes vers. Mert minden háznak van építője. Ugye itt az ok-okozati viszonyról van szó: minden okozatnak van valami oka. Minden háznak kell, hogy legyen egy építője, aki azt létrehozza. Képzeljük csak el, hogy a városban sétálgatunk. És egyszer csak megpillantunk egy olyan házat, ami különösen megtetszik nekünk. Tetszik a stílusa, és kíváncsiak vagyunk, vajon ki építtette ezt a házat; pontosabban: ki az, aki megtervezte. Hogyha erre jönne valaki, és azt mondaná, hogy senki nem építtette azt a házat, az egyik nap egyszer

csak úgy megjelent itt ez a ház. Volt itt egy nagy földrengés, mindent jól fölrázott és egyszer csak hirtelen itt termett ez a ház. Ha valaki ezt próbálná elhítenni velünk, valószínűleg azt mondanánk, hogy Te megőrültél! Hiszen az ok és okozat mindig együtt jár. Olyan nincs, hogy egy háznak ne legyen építője. A dolgok a világban egyszerűen nem így történnek. Az evolúciós elmélet mégis így próbálja megmagyarázni az ember kialakulását. Minden háznak van tehát egy építője; minden okozatnak van egy oka. Aki pedig mindent felépített - Isten az. Az ok-okozati összefüggés ezt egyértelműen mutatja. Ha itt áll előttem egy ház, abból levonhatom azt a következtetést, hogy valakinek meg kellett építenie azt a házat. Ha pedig látjuk az Egyházat, szintén arra a következtetésre kell jutnunk, hogy valakinek fel kellett építenie ezt az Egyházat. Jézus a Máté 16.18-ban a következőket mondja Péternek: Te Péter vagy, és én ezen a kösziklán építem fel egyházamat. Tehát Jézus is azt mondja, hogy Ő építi majd fel az egyházát. Tehát aki pedig mindent felépített – az Isten az. Őt. Mózes is hű volt ugyan az Ő egész házában, mint szolga, bizonyosságául annak, amit hirdetni kellett. Mózes tehát hűséges volt. Isten rajta keresztül adta népének a törvényeket; Mózes szolgálta Istent és elmondta a népnek Isten parancsait, rendelkezéseit, bizonyos ügyekben kimondta Isten ítéletét; ezek pedig mind Jézus Krisztusra mutattak. Pál is azt írja a Kolossé 2.17-ben: Hiszen ezek csak árnyékaik az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. Ha tehát jobban megvizsgáljuk az Ószövetségi törvényeket és rendelkezéseket, és az áldozati rendszert, a háttérükben Jézus Krisztust találjuk. Mindezek ugyanis Jézus Krisztusra mutatnak. Mózes is hű volt ugyan az Ő egész házában, mint szolga, bizonyosságául annak, amit hirdetni kellett. Mózes írásai tehát prófétikusak voltak, és Jézus Krisztusban teljesedtek be. Hat. Krisztus azonban, mint fiú, hű a maga házához. Az Ő háza mi vagyunk. Mi vagyunk tehát Jézus Krisztus háza. Az Egyház Isten népe, az a hely, ahol Isten lakozik, mert Ő ezt a helyet választotta magának. Hatos vers második fele. Az Ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk. Itt tehát a levél írója arra bátorít bennünket, hogy tartsunk ki. Miért buzdít a levél írója? Kitartásra? Azért, mert a zsidó hívőket annak a komoly veszélye fenyegette, hogy ismét visszatérnek a judaizmus hagyományaihoz, amelyekben felnevelkedtek. A levél írója tehát figyelmezteti őket, hogy a reménységüket mindvégig tartsák meg szilárdan. Azt a reménységet, amelyre eljutottak Jézus Krisztusban. Hét. Ezért, amint a Szentlélek mondja, Mahasi szavát halljátok. Nyolc. Ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor a kísértés napján a pusztában. Kilenc. Ahol megkísértettek engem őseitek azzal, hogy próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át. Tíz. Ezért megharagudtam erre a nemzedékre, és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, mert nem ismerte fel az én utaimat. Tizenegy. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalmam helyére. A levél írója ezen kívül többször utal majd az elkövetkezőkben a 95. Zsoltárra, amikor továbbra is arról ír, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló Mózesnél. A korábbiakban már említettük, hogy Mózes szolga volt az Ő egész házában, rajta keresztül adta Isten az Ő népének a törvényt, Mózes azonban nem tudta bevezetni a népet a Nyugalom Helyére. Nem vihette be őket az Igéret Földjére. Amikor a nép a pusztában eljutott Méribához, amely egyébként viszálykodást jelent, a nép zúgolódní kezdett és panaszkodott: Azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy most itt haljunk meg a pusztában? – mondták. Nincsen vizünk, mindannyian el fogunk pusztulni – sokkal jobb lett volna, ha Egyiptomban maradunk. Mózes eddigre már mintegy negyven éve hallgatta a nép panaszkodását és megelégette azt. Mózes ekkor Isten elé ment és azt mondta az Úrnak: Uram! Én ezt már nem bírom tovább! Negyven éve mást sem hallgatok, csak azt, hogy folyamatosan panaszkodik ez a nép. Ők nem az én gyermekeim, és annyira belefáradtam már, hogy én cipeljem őket. Isten erre azt mondta: Mózes! A nép szomjas, vízre van szükségük, úgyhogy menj, szólj a sziklához, és víz fakad majd belőle. Mózes azonban dühös volt, elege volt már a nép folyamatos panaszkodásából, ezért összegyűjtötte a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, Ti lázadók! Fakasszunk-e vizet Nektek ebből a sziklából? Azzal fölemelte Mózes a kezét és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt és ivott a közösség meg

az állatok. Ezt olvashatjuk a IV. Mózes 20.10-ben, illetve 11-ben. Isten ekkor magához hívatta Mózes, s azt mondta neki: Mózes! Mit parancsoltam Neked? Azt mondtam, hogy üss a sziklára? – Nem Uram – felelte Mózes. Hát akkor mit mondtam? – Hogy: beszélj a sziklához. De akkor miért ütötted meg? – Mert mérges voltam. Isten erre a következőket mondta: Mózes! Te képviselsz engem a nép előtt. Ők Reád néznek, hogy megértsék, milyen vagyok én. Mózes! Te rosszul képviseltél engem az emberek előtt. Azt kommunikáltad rólam az emberek felé, hogy én dühös vagyok rájuk, pedig nem vagyok az. Vízre van szükségük, és ezt én is tudom. Én megértem őket. És mivel rosszul képviseltél engem a nép előtt, sajnos nem engedhetem meg, hogy Te vezesd be őket az Ígéret Földjére. – De Uram, ezt nem gondolhatod komolyan. Ez volt életem nagy célkitűzése. És bár Mózes könyörgött az Úrnak, Isten nem engedte meg, hogy Ő vezesse be a népet az Ígéret Földjére. Mózes tehát nem vihette be a népet a Nyugalom Helyére. Ez fontos, mégpedig azért, mert ugye Mózes a törvény képviselője; ennek fényében érdekes látnunk azt, hogy a törvény és a törvény cselekedetei nem képesek bevinni bennünket a Nyugalom Helyére az Úrban. Még ha az ember engedelmeskedik is a törvénynek, ha megtartja is azokat, a törvény mégsem képes bevinni az embert a Nyugalom Helyére. Mint tudjuk, Izrael népének pusztai vándorlása negyven évig tartott. Negyven évig tartott, amíg a Hórebtől eljutottak Kádes-Bárneába. Pedig az Ige azt is elárulja nekünk, hogy ez a két hely mindössze tizenegy napi járőföldre van egymástól. Amikor először megérkezett a nép Kádes-Bárneába, ekkor valóban tizenegy napig tartott az útjuk Hórebtől Kánes-Bárneáig; amikor tehát megérkeztek, követeket küldtek, hogy kémleljék ki a földet. A tizenkét kiküldött követből tíz rossz hírrel tért vissza, mely félelemmel töltötte el az embereket. Ez pedig hitetlenséget eredményezett a nép körében. Az emberek tehát elkezdtek mondogatni: Nem mehetünk be az Ígéret Földjére, képtelenek vagyunk elfoglalni ezt a földet. Túl gyengék vagyunk. Látván hitetlenségüket, Isten azt mondta: Látom már, hogy nem bíztok énbennem. Azt mondjátok, hogy féltek bemenni a földre, féltek, hogy megölik gyermekeiteket – bizony, Ti itt maradtok a pusztában életetek végéig, egészen addig, míg mindannyian meg nem haltok. Ez lesz a történelem leghosszabb gyászmenete. És a gyermekeitek, akiket annyira féltetek, ők mennek majd be az Ígéret Földjére, ők foglalják el majd azt a földet. Az a generáció tehát nem lépett be a Nyugalom Helyére. Mózes tehát nem tudta bevinni őket a Nyugalom Helyére. Ez után a levél írója a 95. Zsoltárból idéz. A 95. Zsoltárban a zsoltár írója először Isten jóságáról, Isten irgalmáról beszél, utána pedig rátér egy másik nagyon fontos kérdésre; arra az időszakra utal, amikor Izrael népe a pusztában hitetlensége miatt nem tudott belépni a Nyugalom Helyére. A zsoltárból tehát a következő részt idézi a levél írója: Zsidó 3.7. Ezért, amint a Szentlélek mondja, ma, ha az Ő szavát halljátok, 8. ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor a kísértés napján a pusztában, - 9. ahol megkísértettek engem őseitek azzal, hogy próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át. 10. Ezért megharagudtam erre a nemzedékre és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, mert nem ismerte fel az én utaimat. 11. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én Nyugalom Helyére. 12. vers. Vigyázzatok Testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Ugye megint arról van szó, hogy el ne szakadjanak az élő Istentől. Izrael népét is kimentette az Úr Egyiptomból, az egyiptomi rabságból. A sarkalatos pont tehát nem az, hogy megszabadultunk-e bűneinktől, hanem az, hogy belépünk-e mindabba, amit Isten a számunkra tartogat. Sok ember elmondhatja magáról a világban, hogy békessége van Istennel, vagyis Isten megszabadította őket a bűn hatalmától, a sötétség hatalmától, és ők most már Isten Országának, a Világosság Országának az állampolgárai. És bár békességük van Istennel, nem mondhatják el magukról, hogy van egy Istentől jövő békesség az életükben. Ők ugyanis még nem léptek bele a Nyugalomba; még nem léptek bele abba a bővelkedő, gazdag, teljes életbe, amelyet Isten számunkra tartogat. Az ő keresztényi életük tehát egy pusztai megtapasztalással egyenlő; ők kint vándorolnak a pusztában, de nem lelik annyi örömet keresztényi életükben, amennyire azt élvezhetnék. Hiszen Isten azt szeretné, hogyha

belépnénk az Ő teljességébe, ha megtapasztalhatnánk, ahogy a lélek győzedelmeskedik a mi életünkben. Izrael népe tehát negyven éven át vándorolt a pusztában, és ők bizony tökéletes példái annak, mi történik, amikor hitetlenségünk miatt nem lépünk bele Isten ígéreteibe. 12. Vigyázatok Testvéreim! Senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. 13. Sőt, buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. 14. Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk. A levél írója tehát ismét arra buzdít bennünket, hogy szilárdan tartsunk ki, és ezt három különböző alkalommal megteszi. 15. Mert amikor ezt mondja az Írás: Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor. 16. Azt kérdezzük: Kik keseredtek el, amikor ezt hallották? Nemde mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból?” 17. És kikre haragudott negyven éven át? Nem azokra, akik vétkeztek, akiknek a teste elhullott a pusztában? 18. És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be a Nyugalom Helyére, hanem azoknak, akik engedetlenekké váltak. 19. Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenségük miatt. Fontos tehát megértenünk, hogy a probléma az Ő hitetlenségünkben rejlett. Nem hittek abban, hogy Isten képes őket bevinni a Földre. Csak a saját erőforrásaikra néztek, illetve az ellenségük erejét mérték fel, és ezek alapján azt mondták: Mi erre képtelenek vagyunk. És bizony sokszor vagyunk ezzel mi is így. Hitetlenségünk miatt képtelenek vagyunk belépni abba a bővelkedő és teljes életbe, amelyet Isten szeretné, ha megtapasztalnánk és élveznénk. A probléma tehát ott kezdődik, hogy mi csak a saját erőforrásainkra nézünk, és csak az ellenség hatalma lebeg szemünk előtt. És ugye minden egyes alkalommal hitetlenség és félelem tölti el a szívünket, amikor levesszük szemünket az Úrról, és az ellenségünkre nézünk. Pedig tudatosítanunk kell azt, hogy Isten, aki mellettünk áll, hatalmasabb, mint az ellenségünk. I. János 4.4. Mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van. Összefoglalva tehát: Jézus a mi hitvallásunk főpapja, és Ő nagyobb, mint Mózes; hiszen Mózes szolga volt az ő házában; Krisztus azonban, mint a fiú, a háza felett uralkodik – sőt, Ő a ház építője. És amíg Mózes képtelen volt a népet bevezetni Isten Nyugalmába, Jézus Krisztus képes arra, hogy elvezessen bennünket Isten Nyugalmára. Zsidók 4.1. Mivel még nem teljesedett be az Ő Nyugalmába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről. Most arra bátorítanálak, hogy Te is vizsgálj meg saját szívedet: nyugodt-e a Te szíved? - Te beléptél-e már Isten Nyugalmába? Neked van-e egy mélységes, Krisztustól származó békességed? Vagy e helyett inkább szorongást, félelmet, nyugtalanságot találsz a szívedben? A kérdés tehát az, hogy a Te szíved milyen állapotban van? Legyünk azonban óvatosak; a Nyugalom ígérését már megkaptuk Istentől. Most legyünk tehát óvatosak olyan értelemben, hogy valóban lépünk is bele ebbe a Nyugalomba, amit számunkra elkészített. Mert nagyon is elképzelhető, hogy bár Isten szeretné, hogy belépnél az Ő Nyugalmába, ha ezt megtapasztalnád, lehet, hogy Te ezt a ígérést még nem tetted a magadévá, Te ebbe még nem léptél bele. A Máté 11.28-ban a következőket mondja Jézus: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok Nektek. 29. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Te megtalálád-e már ezt a megnyugvást? Te megnyugodtál-e Jézus Krisztusban? Megpihensz-e Őbenne? Ez a kérdés. Mert sok ember van, aki ezt nem mondhatja el magáról. Sok olyan hívő emberrel találkozunk, akik nem ismerik ezt a fajta nyugalmat Krisztusban. Hanem csak folyamatosan fáradoznak, hogy kedvesek legyenek Isten előtt. Vagy egyszerűen csak azért, mert hitetlenségük miatt nem szánták oda teljesen az életüket és az életük dolgait Istennek. Lehet, hogy tudatosítják, hogy Isten hűséges, és hogy nyugodtan rábíráhatjuk az életünket, ők ezt mégsem tették meg, és ezért nem léptek be a Nyugalom Helyére. Nem tudják milyen az – megpihenni Krisztusban. Kettő. Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is, de nekik nem használt a hirdetett Ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták. Isten tehát nyugalmat ígért. Ha én ebbe nem lépek bele hit által, akkor továbbra is

vihar és nyugtalanság dúl majd bennem. A kérdés az, hogy Te hiszed-e, hogy Isten szeretné, ha megtapasztalnád, milyen az Ő Nyugalmában lenni. A kérdés az, hogy hiszed-e, hogy Isten kezében tartja a Te életedet, és hogy szeret Téged. Hogyha Te mindezt hiszed, akkor beléptél az Ő Nyugalmába. Hiszen akkor már tudod, hogy nem érdemes aggodalmaskodnod, Isten majd megoldja a problémákat. Bizony gyakran úgy élünk, mintha Isten nem uralkodna, mintha nem ülne már a trónján. Pedig Isten uralkodik, és kezében tartja az életed. Ha Te átadtad Neki az életed, akkor egyszerűen csak hinned kell benne, és bíznod kell abban, hogy Ő igenis képes gondoskodni rólad. Hármaskor. Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a Nyugalomba. Ez itt a kulcsa a dolgoknak, mert csakis hit által léphetünk be a Nyugalomba. Ugye sokan azt mondják, hogy olyan nehéz ezt megvalósítani, olyan nehéz hit által megnyugodni Istenben. Sokkal könnyebb lenne, ha Isten feltárná előttünk, hogy éppen mit, miért tesz. Sokan mondják, hogy ha Isten elmagyarázná nekem, hogy miért engedte meg, hogy ez megtörténjen velem, és hogy mindebből mi az a jó, amit kihoz majd. Ó, hogyha ezt látnám, akkor valószínűleg sokkal könnyebben meg tudnék nyugodni Istenben. De nagyon nehéz hitből megnyugodni Istenben. Igen - lehet, hogy a hitben nagyon nehéz megnyugvást találni. De az igazság az, hogy megnyugvást csak a hitben találunk. A cselekedeteinkben, a próbálkozásainkban, a képességeinkben nem találunk megnyugvást. Csak akkor találunk megnyugvást, amikor hitben átadunk mindent Istennek. És azt mondjuk: Uram! Én ezzel a helyzettel nem tudok mit kezdeni. Én ezt nem tudom megoldani. És én egyszerűen nem tudom befolyásolni a körülményeket. Úgyhogy én ezt az egészet a Te kezébe adom és várom, hogy Te mit teszel. Mert tudom, hogy Te megígérted, hogy munkálkodni fogsz. Úgyhogy én bízom Benned, hogy az életemben megvalósítod a Te tökéletes tervedet. Ezekben a körülményekben keresztül, amelyek most előálltak az életemben. Ennek fényében pedig megnyugodhatok. Amikor teljesen átadok mindent Istennek, akkor találok igazi megnyugvást Őbenne. Akkor lelek tökéletes békességet, amiben Isten megtart engem. Rajta tartom a szemem. Három. Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a Nyugalomba, amint megmondotta. Ezért megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én Nyugalom Helyére. Munkáik készen voltak a világ teremtése óta. Ami tehát a cselekedeteket illeti, Isten mindezekről gondoskodott. Az én részem pedig az, hogy - higgyek. A János 6.28-ban a következőket kérdezték Jézustól: Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk? 29. Jézus ezt felelte nekik: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött. Jézus tehát mindent megtett és befejezte a munkát. Mi tehát semmit sem tudunk már hozzátenni az üdvösségünkhöz. Isten már elfogadott bennünket Jézus Krisztus befejezett munkáján keresztül. Mi tehát nem tehetünk semmit, hogy elfogadjon bennünket. Ő már elfogadott Jézus Krisztusnak köszönhetően. A Galata 3.1-ben a következőket írja Pál: Ó esztelen Galaták! Ki ígézett meg Titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg. Hármaskor. Ennyire esztelenek vagytok? Amit lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni? Amikor Izrael népe, illetve Isten között elkezdődött egy szellemi kapcsolat, miután Isten kihozta őket Egyiptomból, hatalmas kezével, amikor azonban Izrael népe ott állt az Ígéret Földjének határán, az emberek mégis azt gondolták, hogy saját erejükből kell majd elfoglalniuk a Földet. És mivel úgy gondolták, hogy a saját cselekedeteikkel, a saját erőfeszítéseik árán kell elfoglalniuk a Földet, ahogy az ott élő népeket figyelték, látták az óriásokat, látták a hatalmas városfalakat, és levonták azt a következtetést, hogy ők erre képtelenek. Így tehát nem is léptek be a Nyugalom Helyére. A hívők esetében is, akiket Isten csodával határos módon kiragadott bűnös életükből és megmentett, üdvözített, amikor Isten nekik akar adni egy teljesebb, gazdagabb életet a lélekben, és arra hívja őket, hogy lélekben járjanak, és hogy teljes mértékben rendeljék alá magukat Istennek, és Neki engedelmeskedjenek, akkor azt mondják: De hát én erre képtelen vagyok! Ez meghaladja az én képességeimet, én képtelen vagyok ilyen jó lenni. És bár az egészet a lélekben kezdték el, valahol útközben azt gondolják, hogy innentől kezdve Isten magukra hagyta őket, hátradől a székében, és azt mondja: Jó fiam, most nézzük meg, hogy Te

ezen a ponton egyedül mire vagy képes? Mindez pedig a Filippi 2.12-ben található Igeversék támasztják alá, amelynek a második felében ezt olvashatjuk: Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket. Emlékszem, hogy korábban engem is mennyire felkavart ez az Igevers. A mi gyülekezetünkben is olyan sokáig, folyamatosan ezt prédikálták, hogy: Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket. Az utána következő Igeverset valahogy már nem mondták el. Így folytatódik ugyanis a 13. versben: Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően. Tehát nem elég csak az Igeversnek az egyik felét idézni, mert az nem közvetíti a teljes igazságot. De amikor elolvassuk az Igevers második felét is, teljesen megváltozik a helyzet. Mert az egésznek a felelőssége nem rajtam van, hanem Istenen; mert akkor látom, hogy az egész nem az én erőmön múlik, hanem az Ő erején; és nem az én képességeimen, hanem az Ő képességein. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően. Igen, én képtelen vagyok mindezt megtenni, de Isten képes arra, hogy megtegye helyettem azt, amire én nem vagyok képes saját erőmből. Én tehát bízok Istenben; meg tudok pihenni Istenben, és ahogy ezt teszem, egy dicsőséges békességem van a szívemben. Én még véletlenül sem vagyok tökéletes, de jó úton haladok, mert Isten munkálkodik, és Ő képes megtenni azt, amire én képtelen vagyok a saját erőmből. Tehát ahogyan a lélekben kezdtem el az egészséget, a lélekben is kell folytatnom. A lélek szerint kell járnom, alárendelve magam a léleknek és így lehetőséget biztosítva Istennek, hogy munkálkodjon. Mindeközben pedig én megnyugodhatok Istenben. Ő az, aki segít megállnom, aki segít, hogy ne essek el. Én tehát hiszek Őbenne és bízok Őbenne, és megnyugodhatok az Ő befejezett munkájában. Négyes vers. És valahol így szól az Írás a hetedik napról: És megnyugodott az Isten a hetedik napon, minden alkotó munkája után. Öt. Itt viszont ezt mondja: Nem mennek be az én Nyugalom Helyére. Isten tehát, miután mindent megteremtett, a hetedik napon megpihent. Alkotó munkája befejeződött. Nem volt több alkotó munkára szükség, és így Isten megpihent a hetedik napon. Azután Isten kijelölt rá szombatnapot. A II. Mózes 23.12-ben a következőket mondja a népnek Isten: Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon nyugodjál, mert az Úr is megpihent a hetedik napon. Az a szombat nap, vagyis a pihenőnap, amelyet Isten az Ő törvényében kijelölt a népnek, előképe volt annak a nyugalomnak, amit a hívő megtapasztalhat Jézus Krisztusban. A baj csak az, hogy a zsidó nép a szombat napot is munkanappá változtatta; ezt napjainkban is megfigyelhetjük. És mindenféle szabályokat alkottak a szombat napra. A Jeremiás 17.22-ben azt mondja az Úr: Házatokból se vigyetek ki terhet szombaton, és ne végezzetek semmiféle munkát, hanem szenteljétek meg a szombati napot, ahogyan őseiteknek megparancsoltam. A gyakorlatban mit jelent az, hogy ne vigyetek terhet?. A felállított szabályok alapján például a műfogak viselése is, mert azt is mintegy viszi az ember a szájában. A szombat napon pénzt sem lehetett használni, tehát nem lehetett eladni vagy vásárolni. Napjainkban azonban a hitelkártyát/bankkártyát már lehet használni. Ez ugye sok mindent megkönnyít. A lényeg azonban az, hogy a szombat nap előképe volt annak a nyugalomnak, amelyet Isten szeretné, ha minden hívő megtapasztalna Jézus Krisztusban. A Kolossé 2.16-ban a következőket mondja Pál: Senki el ne ítéljen Titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Tizenhét. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. Ma is vannak tehát olyanok, akik ítélkeznek fölöttünk a szombat nap miatt. Vannak olyan gyülekezetek, amelyek a szombat napon dicsérik Istent. Sőt, még a szombat napra vonatkozó törvényeket is bevezetik a gyülekezetekben. De ha valaki a törvény által szeretne megigazulni, tudatosítani kell azt, amiről Jakab ír a Jakab 2.10-ben: Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett. Még hadd mondjam el, hogy a szombat napon tüzet sem lehetett rakni, vagyis napjainkban ez azt jelenti, hogy autóba sem lehet szállni, hiszen ahogy az ember beindítja a kocsit, bizonyos értelemben szintén tüzet gyújt; sőt elvileg a villanyt sem lehet felkapcsolni a szombat napon, mert ugyanúgy bizonyos értelemben az égőben ezzel tüzet gyújtunk. A Zsidók 4.6. Mivel tehát még várható, hogy némelyek bemennek abba és akiknek

előbb hirdették az evangéliumot, nem mentek be engedetlenségük miatt. Hét. Egy napot ismét másnak jelöl ki. Ekkor Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogyan előbb mondtuk. Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket. Ezt mondja Isten Dávid által a 95. Zsoltárban. És ne feledjük, hogy ez már nagyon sokkal azután van, hogy Irzáel népe hitetlensége miatt bolyong a pusztában. Ők még mindig nem léptek be Isten Nyugalmába, de Isten még mindig arról a napról beszélt, amikor ezt megtehetik, mindannak ellenére, hogy hibákat követtek el; ez még mindig lehetőségként megmarad. És Isten Dávidon keresztül könyörög a népnek. Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket. Mert ha Józsué - aki ugye Izrael népének vezetését átvette Mózesztől, Ő is Izrael egy kiemelkedő vezetője volt - tehát: Mert ha Józsué bevitte volna őket a Nyugalom Helyére, nem szólna azután egy másik napról. Józsué tehát, aki bevitte őket az Ígéret Földjére, nem vitte őket be a Nyugalomba. És ez igazán nagyon érdekes. Ez tehát azt jelenti, hogy vannak olyanok, akik bár már beléptek az Ígéret Földjére, mégsem léptek be a Nyugalomba. Abba a Nyugalomba, amit szeretne Isten, ha minden gyermeke megtapasztalna. Abba a Nyugalomba, amely azt jelenti, megpihenünk Jézus Krisztus befejezett tökéletes munkájában. Hiszen Ő az, aki magára vette az én bűneimet; Ő az, aki kifizette bűneimért az árat; Ő az, aki engem igazzá tett azáltal, hogy hitemet és bizodalमत Őbelé vetettem. Az Ő munkája tökéletes és befejezett. Semmit nem tudok hozzátenni. Semmivel nem tudom azt kiegészíteni. Ő egyszer s mindenkorra megváltott a kereszten. Az én feladatom mindössze annyi, hogy ezt hit által elfogadjam, és belépjek a Nyugalom Helyére. Ha azonban én mindebben nem hiszek, akkor továbbra is erőlködni fogok, próbálkozni fogok, és saját erőmből próbálok majd jobb emberré válni, és javítani az Istennel való kapcsolatomon. Választhatok: saját erőmből akarok-e próbálkozni és kínlódni egész életemben, vagy egyszerűen csak elhiszem-e azt, hogy Jézus mindent megtett, mindent elvégzett, így nincs más hátra, mint az, hogy hitben belépjek a Nyugalom Helyére. Nyolc. Mert ha Józsué bevitte volna őket a Nyugalom Helyére, nem szólna azután egy másik napról. Kilenc. szombati nyugalom tehát még ezután vár az Isten népére. Tíz. Aki ugyanis bement az Isten Nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten a magáétól. Isten teremtő munkájának végeztével megpihent a hetedik napon. Miután Jézus Krisztus üdvözítő munkája befejeződött, Isten megpihent. Jézus a János 4.34-ben a következőket mondja: Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem és bevégezzem az Ő munkáját. Az emberek megváltásának a munkáját, és a kereszten Jézus így kiáltott: Elvégeztetett. Jézus üdvözítő munkája befejeződött. Aki tehát már bement az Isten Nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten a magáétól. Isten már mindent megtett a mi üdvösségünket illetően. Jézus Krisztus által mindenki előtt tárva nyitva áll az ajtó a megtérésre, az üdvösségre. Most már rajtunk áll, hogy elfogadjuk-e ezt a lehetőséget, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban. Hogy hisszük-e azt, hogy Ő a kereszten mindent elvégzett, hogy nekünk üdvösségünk lehessen. És hisszük-e azt, hogy Jézusban Isten elfogad bennünket, mert ez valóban így van. Pál is azt mondta, hogy az egyik nagyszerű áldás az, hogy Isten bennünket Jézus Krisztusban elfogad. Tizenegy. Igyekezzünk tehát bemenni abba a Nyugalomba. Ez látszólag egy ellentmondásnak tűnik. Pál mégis azt mondja, hogy létezik a Nyugalom Helye, úgyhogy igyekezzünk belépni abba. Mert jönni fog a Sátán, és megkérdőjelezi majd minden lépésedet. És azt mondja, hogy: Te képtelen vagy erre; Te nem tudsz ilyen életet élni; Te nem tudsz egy igaz, szent, tiszta életet élni. És az igazság az, hogy ez így is van. Azt azonban a Sátán már nem súgja a füledbe, hogy minderre Isten tesz Téged képessé, ahogy hiszel Őbenne, ahogy bízol Őbenne – Ő munkálja mindezt ki Tebenned. Ő az, aki meg tudja tenni érted azt, amire Te önmagadért nem vagy képes. Így tehát igyekezzünk bemenni abba a Nyugalomba. Miért kíván ez egyfajta igyekezetet a részünkről? Azért, mert a Sátán minden lépésünket megkérdőjelezi majd. Jön, és megpróbál felzaklatni bennünket, igyekszik elérni nálunk, hogy nyugtalanává váljunk, ahogy bátorít bennünket, hogy csak menjünk, és tegyünk dolgokat a saját erőnkől meg, mert pontosan tudja, hogyha saját erőnkől próbálkozunk,

elbukunk. Én úgy gondolom, hogy a Sátán áll a háttérben minden testi próbálkozásunknak, mert tudja, hogyha valamit testből teszünk, akkor az halálra van ítélve; és akkor elkeseredünk és elveszítjük nyugalmunkat és ékességünket Istenben. Tizenegy. Igyekezzünk tehát bemenni abba a Nyugalomba, hogy senki el ne essék az ehhez hasonló engedetlenség következtében. Vagyis az Ószövetségben tapasztalt hitetlenségnek köszönhetően, hiszen a pusztai vándorlás során is azt látjuk, hogy Izrael népe a saját erejében bízott, nem az Úrban. Azt gondolták, hogy saját erőből kell legyőzniük az óriásokat is. Tisztában voltak azzal, hogy erre képtelenek – Ők is a hitetlenségük miatt buktak el. Tizenkettő. Mert Isten Igéje élő és ható minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Ezen a ponton szeretnék megemlíteni egy olyan Igeverset, amelyet az emberek gyakran félremagyaráznak. Ezt a II. Korinthus 3.6-ban találjuk, és így hangzik a második fele: Mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. Az emberek ezt az Igeverset gyakran félremagyarázzák, és a betűt ebben az Igeversben Isten Igéjeként azonosítják, s azt mondják, hogy Isten Igéje megöl. Pedig ez nem így van. Ha megvizsgáljuk ennek a versnek a szövegkörnyezetét, láthatjuk, hogy Pál a törvény betűjéről ír és azt mondja: Ha valaki a törvény által, a cselekedetei által akar megigazolni, ez az, ami egyenlő a halállal. Ha valaki a törvény alatt akar élni, ez az, ami a halállal egyenlő, mert minden egyes alaklommal elítéli őt a törvény. A törvény betűje tehát többszörösen megöl Téged. Itt a Zsidókhöz Írt Levélben azonban azt olvassuk, hogy „Isten Igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál. És áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig.” Létezik olyanfajta dicsőítés, amely inkább csak az érzelmeinkre hat, de a lelkünket nem érinti meg. Úgy gondolom, hogy a liturgikus istentisztelet is lehet ilyen; a tömjénfüst, a papi palást, a kántálások – ezek a szertartások lenyűgözőek. Ott ül az ember, és csak gyönyörködik bennük; és azzal az érzéssel hagyja el a templomot, hogy dicsérte Istent és imádta Őt. Ha azonban az istentiszteleti alkalommal nem tanították Isten Igéjét is, akkor az egész inkább csak egy érzelmi megtapasztalás volt, amely az ember lelkét nem táplálta; az ember lelkének igazi tápláléka ugyanis Isten Igéje. Az érzelmi megtapasztalások a lelkiekben nem tesznek bennünket érettebbé. A lelki értelemben vett növekedést életünkben Isten Igéje hozza. Ugyanezt mondhatnánk el a nagyon erős érzelmi töltetű pünkösdi gyülekezeti alkalmakról. Sokszor ők is azt mondják: Milyen áldott volt az alkalom. Isten kiöntötte rájuk a Szent Lelkét. A tanítónak azonban nem volt lehetősége arra, hogy Isten Igéjét tanítsa; és ez egy kicsit úgy hangzik, minthogyha a legcsodálatosabb szellemi megtapasztalásban akkor lenne részük, amikor nem hangzik el prédikáció. Ezeknek az embereknek tehát tagadhatatlanul egy nagyon erőteljes érzelmi megtapasztalásban volt részük az ilyen alkalmakon, ez azonban nem volt szükségszerűen egy szellemi megtapasztalás. Mert Isten Igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál. És áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig. Így bizony csak Isten Igéje tud áthatolni az elme és a lélek között; vagy ahogyan a Károliban olvashatjuk: A szív és a lélek között. Isten Igéje tudja megítélni, hogy mi az érzelmi, és mi a lelki megtapasztalás; és megítélni a szív gondolatait és szándékait. A kérdés az, hogy Jézus Krisztus befejezett munkájában bízok-e vagy saját próbálkozásaimban, saját cselekedeteimben. Bízok-e Jézus Krisztusban, hogy Ő befejezi azt a munkát, amit elkezdett énbennem és tökéletessé tesz. Ha én a saját cselekedeteimben bízom, akkor nem tudok megnyugodni, mert soha nem lehetek biztos abban, hogy milyen indíttatásúak cselekedeteim. Számos esetben ugyanis olyasvalamit teszünk, ami kívülről csodálatosnak tűnik, de ha őszintén megvizsgáljuk a szívünket, akkor rádöbbenünk, hogy azért tettük ezeket a dolgokat, hogy jó fényt vessenek ránk. Úgyhogy különös gondot fordítottam arra, hogy mindenki lássa, mit teszek. Például jó hangosan elkezdtem fütyörészni a Jézus szeret engem című dalt, és így mindenki rám nézett, és akkor csináltam valamit, amitől mindenki elámult; és hát ugye ez is volt a célom. A cselekedeteimet mozgató indítékok tehát olyan sokszor helytelenek. A Máté 6.1-ben a következőket mondja Jézus: Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak Titeket, mert így nem kaptok jutalmat Mennyei Atyátoktól. Pedig

sajnos milyen sokszor ezt tesszük. A jó cselekedeteim háttérében az a vágy fűt engem, hogy ezt mindenki lássa, és mindenki azt gondolja rólam, hogy én mennyire igaz ember vagyok. Jézus tehát figyelmeztet bennünket: vigyázzunk, hogy mit, milyen indíttatásból teszünk. Mert egy napon mindnyájunknak meg kell állnunk Isten ítélőszéke előtt, és Isten megítéli cselekedeteinket - akár jók, akár rosszak. Isten tehát a szerint ítéli meg a cselekedeteimet, hogy milyen indíttatásból tettem azokat. Így tehát hiába tettünk jó dolgokat, hogyha a motivációnk helytelen, akkor ezek a cselekedetek nem állják majd meg helyüket Isten előtt. Isten majd tőzzel próbálja meg cselekedeteinket. Azokért pedig, amelyek kiállják a tűz próbáját, jutalmat kapunk. Ezen a ponton hadd mondjam el, hogy Isten gyermekeként én is munkálkodok. Sokszor azonban az emberek, ahogy az Újszövetséget olvassák, bizonyos dolgokat félreértelmeznek, kiforgatnak, mégpedig a maguk vesztére. Ezt mondja Péter is, a II. Péter 3.16-ban. Pál ugye arról ír, jó cselekedetekkel senki sem igazulhat meg Isten előtt. És Pál rámutat arra, hogy mennyire fontos, hogy Jézus Krisztus befejezett munkájában megpihenjünk. Ennek hallatán hajlamosak az emberek azt mondani, hogy: Jó, rendben! Akkor úgy sincs semmi értelme, hogy bármit is tegyünk, hiszen nincs jelentősége – pedig ez nem helyes felfogás. Én is sok mindent teszek – milyen indíttatásból? Jézus Krisztus iránti szeretetből. Nem a cselekedeteimtől várom a megigazolást, nem arra törekszem, hogy cselekedeteim által fogadjon el engem Isten, nem sorolom fel cselekedeteimet Isten előtt abban a reményben, hogy így esetleg igazabbnak talál majd, vagy jobban szeret; cselekedeteim egészen egyszerűen válasz-reakciók mindarra, amit Isten tett értem. Én is vágyom ugyanis arra, hogy valamit tegyek Istenért. Dávid is így kiált a 116. Zsoltár 12. versében: Mit fizessek az Úrnak a sok jóért, amit velem tett? És valóban, amikor én is Dávidhoz hasonlóan arra a sok-sok jó dologra gondolok, amit Isten értem tett, akkor bizony én is így kiáltok: Mit adhatnék én Istennek mindezért cserébe? Olyan sok mindent kaptam már Istentől, hogyan tudnám ezt viszonzni, megmutatni Neki azt, hogy mennyire hálás vagyok ezért; a sok-sok áldásért, amelyet kiöntött rám Isten. Mivel tehát szeretném kifejezésre juttatni a hálámat, megyek és megteszem a tőlem telhetőt, de utána nem fordulok oda Istenhez azzal, hogy: Istenem! Nézd csak, hogy mennyi mindent tettem érted. Ezek alapján szeretned kell engem, és meg is kell áldanod engem. Ez nem így működik. Amit tettem, azt azért tettem, mert Isten megáldott engem. Annyira megáldott engem, hogy szeretnék erre válaszolni. Vigyázzatok tehát, ne kényszerítsétek Istent a válaszadó szerepébe. Miközben mi kezdeményezünk. Ne azt mondjuk, hogy dicsérjük most mindannyian az Urat, emeljük fel a kezünket hozzá, hiszen Isten az ő népének dicséretében napozik, és ha dicsértjük Őt, akkor megáld bennünket. Úgyhogy most dicsérjük Őt, hogy megáldjon bennünket. Tehát ezen felfogás szerint mi kezdeményezünk – és Isten válaszol. De ez nem így működik. Milyen fajta dicséret az, amelynek a mozgatórugója egy önző indíttatás, mégpedig az, hogy Isten megáldjon engem. Az igazi dicséret az, amely spontánul tör elő az én szívemből, amikor rádöbbenek arra, hogy milyen jó énhozzám és mennyi mindent tett értem. Amikor rádöbbenek arra, hogy ezt a sok-sok áldást és Isten szeretetét nem érdemlem meg. Isten tehát a kezdeményező. Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta. Ő kezdeményezett, Ő adott – én pedig erre válaszolok. Isten kiöntötte reám az Ő áldásait, én pedig erre reagálok. Nincs egy olyan cselekedet sem, amellyel én arra kényszeríthetném Istent, hogy válaszoljon nekem. Isten a kezdeményező mindig – én pedig válaszolok. És mégis, én sok éven át böjtöltem, mert azt akartam, hogy Isten munkálkodjon az életemben, hogy válaszoljon nekem. Válaszoljon az én kezdeményezésemre. A böjtölésem tehát cselekedetszámba ment. Most már nagyon régóta nem böjtöltem, de ez nem jelenti azt, hogy a jövőben nem fogok ismét; csak ha a jövőben böjtölök, teljesen más indíttatásból, teljesen más alapokra építve teszem azt, mint korábban. Korábban ugyanis helytelen indíttatásból böjtöltem. Akkortájt könyveket olvastam a böjtölésről és arról, hogy hogyan tudjuk mintegy rákényszeríteni Istent, hogy munkálkodjon. És az egészhet nagyszerűen kidolgozták és azt mondták, hogy öt nap böjt után ez és ez fog történni; tíz nap böjt után ez és ez; tizennyolc nap után ez meg ez; és ugye azt mondták, attól függ, hogy mit

akarsz, attól függ, hogy milyen sokáig kell böjtölnöd. Pedig Isten a kezdeményező, mi pedig válaszoljunk az Ő szeretetére. Az én cselekedeteim tehát megítéltetnek majd, és a Zsidókhoz Írt Levél azt írja, hogy: Isten Igéje az, amely megítéli a szív gondolatait és szándékait. Akkor tehát mennyi esélyem van, ha valójában nem a cselekedeteimet ítéli majd meg Isten, hanem a cselekedeteim indíttatását. Nézzük csak meg, mit mond Jézus a Máté 7.21-ben: „Nem mindenki megy be a Mennyek Országába, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! – hanem csak az, aki cselekszi az én Mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! Nem a Te nevedben prófétáltunk-e? Nem a Te nevedben úztünk-e ki ördögöket? És nem a Te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: sohasem ismertelek Titeket. Távozzatok tőlem, Ti gonosztevők! Ő igen! Nem a cselekedetekkel van baj, hanem azok indíttatásával. Mert ezek az emberek úgy tették mindezt, hogy nem Istennek adták a dicsőséget, hanem önmagukat kívánták népszerűsíteni. Mintegy megvásárolhatóvá tették Isten dolgait, és meggazdagodtak Isten dolgaiból. És utána, amikor megállnak majd Isten előtt, akkor azt mondják: Uram! Uram! Hát a Te nevedben prófétáltunk, a Te nevedben úztunk ki ördögöket és csodálatos dolgokat tettünk. Ő igen! Ez dagadhatatlan – de a Ti saját dicsőségeitekre tettétek mindezt. Tizenhárom. „Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte; sőt mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk, vagyis Isten elől semmit sem tudunk elrejtteni. Az életünk nyitott könyv Őelőtte. A Te életed egy nyitott könyv Őelőtte. Isten minden gondolatunkat ismeri. Isten elől nem rejtőzhetünk el. Dávid is azt mondja egyik zsoltárában: Még a számon sincs a szó, Te már egészen érted azt. Minden mezítelen és fedetlen Isten szeme előtt. Isten pontosan tudja, hogy mit teszek és azt is látja, hogy mit, miért teszek. Ezért nem szeretnék én a saját cselekedeteimre támaszkodni. Sokkal szívesebben támaszkodom Jézus Krisztus befejezett munkájára, és örülök, hogy az Ő befejezett munkájában megállhatok. Emlékszem, egyszer – körülbelül négy éves lehettem –, a barátommal játszottunk, és ceruzaelemeket dugdostunk a pólónk alá, úgy csináltunk, mintha leányok lennénk, és akkor egyszer csak megjelent az anyukám, és rajtakapott bennünket. Ekkor én megkérdeztem tőle: Anyu! Honnan tudad, hogy én most ezt csinálom? Ő pedig azt válaszolta: Éppen vasaltam, és az Úr megmondta nekem. És egész életemben végigkísért ez a tudat, az én anyukámmal beszél Isten rólam. Ő egy Istenfélő asszony. És bizony Isten nem engedte, hogy bármit is megússzak. Úgyhogy egy idő után már nem is mertem rossz fát tenni a tűzre, mert tudtam, hogy az Úr megmondja az anyukámnak, és akkor bajba kerülök. Én nagyon-nagyon korán rádöbbsentem tehát, hogy Isten elől semmit nem lehet elrejtteni. Micsoda ostobaság, hogy mi mégis ezzel próbálkozunk. Tizennégy. Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Vegyük tehát észre, hogy egy nagy főpapunk van, aki nem a Szentek Szentjével lépett be, amely a Mennynek a képe, hanem a Mennybe lépett be értünk. Tehát ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Tizenöt. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Jézus Krisztus személyében tehát egy csodálatos főpapunk van, aki felment a Mennybe, és ott közbenjár értünk. Egy olyan főpap Ő, aki megindul erőtlenségeinken. Mert megérti, milyen embernek lenni, hiszen Ő is emberré lett és megtapasztalta a kísértéseket. Tudja, milyen embernek lenni. Ismeri a problémáinkat. Ő megért bennünket. Micsoda csodálatos főpapunk is van. Tizenhat. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk. Hogyan is mehetnék én bizalommal a kegyelem trónusához. Csakis Jézus Krisztuson keresztül. Ez azt jelenti, hogy mellünket verve megyünk Isten tróntermébe? Felvonultatva előtte minden cselekedetünket? És követelve, hogy jutalmazzon meg bennünket ezekért? Uram! Nézd mennyi mindent tettem én érted ezen a héten, most szeretném, ha megjutalmaznál. Nem. Nem erről van szó. Én csak Jézus Krisztuson keresztül merek odamenni Isten elé; egyedül semmiképpen sem. De Jézus Krisztuson keresztül bátran járulok Isten trónjához. Mert egy olyan főpapom van, aki megérti gyengeségeimet. Ő is mindenben kísértést

szenvedett, ahogy én is, és ezért segíteni tud nekem, amikor ismét megjelennek az életemben a különféle kísértések. Isten trónusához járulok tehát, nem az Ő ítélőszéke elé; és nem azért megyek oda, hogy kiköveteljem a jutalmat cselekedeteimért – a kegyelem trónusához járulok, hogy irgalmat nyerjek, és kegyelmet találjak, mikor segítségre van szükségem. Nem a saját cselekedeteim alapján és az alapján, hogy én mit érdemlek, megyek tehát Isten elé, hanem az Ő kegyelme és irgalma alapján. És mivel Isten jósága és kegyelme alapján megyek elé, bátran mehetek; és mindig kegyelmet és irgalmat találok, és segítséget a szükségben. Mert az alapján megyek Isten elé, ami alapján Ő mondta, hogy menjek. A mi fejünkben azonban nagyon is erősen ott van a jó cselekedetekért járó jutalom elképzelése. Ez már a gyermekkorunkban belénk ivódott, amikor azt mondták nekünk: ha jól viselkedünk, fagyit ehetünk ebéd után stb. Gyermekkorunk óta tehát belénk ivódott ez a törvényszerűség, hogy a jó cselekedetekért jutalom jár, a rossz cselekedetekért pedig büntetés. És ugye még a Téliapónál is ezt látjuk, hogy a rossz gyerekek virgács jár. Ezért tehát nagyon nehéz számunkra számításba venni a kegyelmet. Pedig milyen fontos is, hogy a kegyelem alapján menjünk Isten elé, ne pedig a saját cselekedeteinkre építve, vagy arra, hogy mi mennyire érdemelnénk mind ezt meg. Ha ugyanis az alapján mennék Isten elé, hogy mennyire vagyok jó vagy voltam jó, akkor ez esetek túlnyomó többségében nem mehetek Isten elé. Ha azonban Isten kegyelme alapján megyek Isten elé, akkor bármikor szabadon beléphetek az Ő tróntermébe. Hogyha az alapján megyek Istenhez, hogy mit érdemelnék, nagyon kevés dolgot kapok majd, mert bizony nem érdemlek túl sokat. Ha azonban Isten kegyelme alapján megyek, akkor tárva nyitva áll előttem az ajtó, és akkor mindent megtalálok Istennél, amire szükségem van. És Ő gazdagon kiönti reám az Ő áldásait – ingyen, mert szeret engem. És mert Ő egy irgalmas, kegyelmes, szerető, megértő Isten. Aki ismeri az én szükségleteimet és az én gyengeségeimet is, és megindul erőtlenségeimen, és együtt érez velem. A kérdés az, hogy Te mi alapján mész oda Istenhez. Az alapján, hogy Te milyen jó vagy? A cselekedeteid alapján? Vagy Jézus Krisztus befejezett munkája alapján. Bizony én is elmondhatom magamról, hogy beléptem az Úr Nyugalmaiba, mert nem a saját igazságomban bízom, hanem Krisztus befejezett munkájában. Ebben találok megnyugvást. Nem azért megyek tehát Isten jelenlétébe, mert jó hetem volt és minden nagyszerűen ment, hanem azért, mert Ő szeret, és mert hív engem, hogy menjek és részesüljek az Ő kegyelméből – Jézus Krisztus által. És én hiszem, hogy Isten a segítségemre siet, bár nem érdemlem meg. Hogy megáld, bár nem vagyok rá méltó. De megáld azért, mert Ő irgalmas és kegyelmes. És Isten megáld, mert ez a hitemen múlik, hogy hiszem-e, hogy ezt megteszi. Az áldás hiánya nem az odaszántság hiányából fakad, hanem hitünk hiányából. Bár ezt nagyon nehéz megértenünk. Ugye sokszor mondjuk azt, hogy ezen a héten nem igazán töltöttem túl sok időt Istennel, úgyhogy nem is igazán kéne megkérnem Istent, hogy segítsen – megint csalódást okoztam neki. És ha így állok hozzá, hogy: á, én nem fordulhatok Istenhez segítségért, úgysem fog segíteni; és hát akkor nem is fog, hogyha ilyen hozzáállásunk van és nem hisszük azt, hogy Ő segít. Az áldás hiánya ugyanis hitünk hiányából fakad. Sokszor épp saját bukásaink eredményezik hitetlenségünket. Azért, mert saját cselekedeteinkre nézünk, nem pedig Jézus Krisztus befejezett munkájára. De ha ezt megértjük, akkor meg tudunk pihenni Istenben. És Isten megáld bennünket, és ennek eredményeként válaszolhatunk Istennek. Csak dicsérve Őt, hálát adva Neki ámulva és bámulva, amit tesz. Mert Isten olyan hatalmas, olyan irgalmas, olyan kegyelmes, olyan csodálatos. És Isten csak folyamatosan önti majd ki Rád az Ő áldásait és bevisz Téged a Nyugalom Helyére, amelyet a népének elkészített.